

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

VI.

Цѣлото лѣто въ с. Върхово селянитѣ се събирха въ празнични дни въ училището. Събираха се, говорѣха за учителъ Милко и какъ да си направятъ ново училище. Кметътъ тича до града, тича въ инспекцията, тича дори въ столицата за да отмѣни писмото за затваряне на училището. Но не можа да го отмѣни. Отвсѣкжде му казваха, че въ тая сграда — гробница нѣма да имъ позволятъ да учатъ децата.

Селянитѣ се вдигнаха противъ кмета, избраха си новъ кметъ, единъ уменъ селянинъ, най-добриятъ приятелъ на учителъ Милко. И започнаха да строятъ ново училище.

Единъ день дойде учителъ Милко въ селото. Дойде да види новата постройка. Чухме го когато каза, че го назначили учителъ въ с. Бѣлица. До сега тамъ нѣмало училище и желае той пръвъ да открие такова.

Десетина дни следъ това, насъ градскитѣ чинове, ни натовариха на една кола и ни закараха въ Бѣлица.

Селото бѣ кацнало на една равнина до планината. Кжщитѣ му се бѣлѣха отдалече и затова го казваха Бѣлица. Селото бѣше малко, но чисто и приветливо балканско селце. Селянитѣ се много зарадваха на учителя си. Най-хубавата кжща въ селото отстѣпиха за училище. Бѣха направили нѣколко нови чинове. Наредиха ги, наредиха и насъ въ хубавата свѣтла стая.

Учебната година започна съ радостъ. Радваха се децата, радваха се майкитѣ и бащитѣ имъ. Радваше се и учителътъ.

Въ цѣлото село имаше само трима души грамотни. Трима само знаеха да четатъ и пишатъ: учителътъ, кметскиятъ намѣстникъ и кръчмарътъ. Всички други не знаеха нито да четатъ, нито да пишатъ.

Учителъ Милко започна да учи децата. Имаше малки седемгодишни ученици, но имаше и дванадесетгодишни момчета. Той събра всичко тридесетъ ученика. Отъ тѣхъ само три—момичета. Колко и да дума, колко и